

Arrest

**nr. 66 796 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, dient op 22 januari 2010 een aanvraag tot het verkrijgen van een E-kaart in. Zij legt een werkgeversattest met een arbeidscontract van onbepaalde duur voor.

Volgens de verwerende partij wordt de verzoekende partij op 15 maart 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart als werknemer.

Op 25 oktober 2010 wordt de verzoekende partij verzocht haar recente economische activiteiten mee te delen, hetzij haar bestaansmiddelen.

De verzoekende partij maakt een attest van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB over en een attest waaruit blijkt dat zij recht op maatschappelijke integratie heeft aangevraagd. Bijkomend wordt een attest van het OCMW overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoekende partij sedert 12 juli 2010 een uitkering geniet als samenwonende. Verder onderzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toont aan dat de verzoekende partij tot op 28 januari 2011 bleef genieten van een leefloon.

Op 5 april 2011, met kennisgeving op 11 april 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B., P. geboren te Kosice, op 11.04.1973 van Slovaakse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg de E-kaart dd. 15-03-2010 als werknemer. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien compleet gewijzigd is.

Betrokkene werd dd. 25-10-2010 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten of, bij gebrek daaraan, mee te delen welke de bestaansmiddelen zijn die hij ter beschikking heeft (betekend op dd. 29-11-2010). Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Als reactie op deze vraag legde betrokkene een attest voor het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene OCMW-uitkering geniet sinds 12.07.2010 als 'samenwonende'. Enig ander document ter staving van de huidige activiteiten van betrokkene werd niet voorgelegd.

Derhalve moet worden besloten dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden voldoet als werknemer om het verblijf te kunnen behouden. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden en kan betrokkene dus evenmin nog toepassing genieten van deze uitzonderingsregel. Betrokkene toont daarenboven nergens aan werkzoekende te zijn met een reële kans op tewerkstelling. Gezien de intussen maandelange werkloosheid en het gebrek aan het voorleggen van enig bewijs werkzoekende te zijn is het redelijk te stellen dat betrokken onmogelijk aan de voorwaarden als werkzoekende voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden bij gebrek aan reële kans op tewerkstelling (zie art. 40, §4, eerste lid, 1°).

Uit het dossier moet eigenlijk worden besloten dat betrokkene heden beschikker van voldoende bestaansmiddelen is, hij leeft immers van een leefloon als samenwonende. Als beschikker van bestaansmiddelen is het echter overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van dezelfde wet zeker niet de bedoeling dat de bestaansmiddelen ter beschikking moeten worden gesteld door het sociale bijstandstelsel, wel integendeel. Betrokkene voldoet dus evenmin als beschikker van bestaansmiddelen aan de voorwaarden. Bovendien geniet betrokkene al maandenlang de steun waardoor hij een onredelijke belasting is voor het sociale bijstandstelsel. Wat overeenkomstig art. 42bis, §1 eveneens een grond is tot intrekking van het verblijfsrecht

Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4 opgenomen en hij een onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandstelsel van België kan overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "het artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout."

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit

impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 Vw.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat hij sinds 12.07.2010 leefloon zou ontvangen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet voldoende werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij werkwillig is en in België op zoek is naar een tewerkstelling als werknemer nadat zijn tewerkstelling als arbeider bij de heer V. H. S. werd beëindigd wegens faillissement op 1.06.2010 van zijn werkgever (cf. schrijven ABW Oost-Vlaanderen dd. 15.03.2011, stuk 2).

Dat verzoeker ter staving van zijn werkwillegheid wel degelijk bewijsstukken heeft neergelegd waaronder het inschrijvingsbewijs dd. 8.02.2011 waaruit blijkt hij sedert 22 november 2010 bij de VDAB is ingeschreven als werkzoekende (cf. stuk 3), zich heeft aangemeld bij het interimkantoor Just Work NV (cf. stuk 4), bereid is de cursus Maatschappelijke Oriëntatie op het onthaalbureau en de cursus Nederlands te volgen door de aanmelding bij het onthaalbureau dd. 13.07.2010 en het ondertekenen van het inburgeringscontract op 17.08.2010 (cf. stuk 5).

Dat door verweerder deze door verzoeker neergelegde bewijsstukken in de bestreden beslissing niet worden opgesomd en geenszins gemotiveerd waarom met deze stukken geen rekening kon worden gehouden. “

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden aangezien op basis van het attest van het ocmw blijkt dat hij een uitkering geniet sinds 12.07.2010 en aangezien hij geen ander document voorlegt ter staving van zijn huidige activiteiten. Voorts stelt de beslissing dat de periode van 6 maanden, waarin hij nog beschouwd kan worden als werknemer, ruimschoots overschreden is en dat hij nergens aantoonde werkzoekende te zijn met een reële kans op tewerkstelling. Tevens wordt verwezen naar de toepasselijke reglementaire bepalingen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker dan ook in staat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen te kennen en haar rechten ten volle te laten gelden. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 maart 2010 in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Hij heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, als werknemer of werkzoekende.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een

document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Het bovenvermelde artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42 ter en A2quater van de vreemdelingenwet.

De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel A2bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2. een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoeker niet aannemelijk maakt geen onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Evenmin voert hij aan zich in een van de uitzonderingssituaties bepaald in voornoemd artikel te bevinden waardoor een burger van de Unie die niet meer aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet voldoet, toch zijn verblijfsrecht behoudt.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van voornoemd artikel en verwijst hiervoor naar zijn inschrijving bij de VDAB, een aanmelding bij een interim-kantoor, zijn bereidheid om een cursus Nederlands te volgen en het ondertekenen van een inburgeringscontract.

Verwerende partij merkt dienaangaande op dat verzoeker enkel op 31 augustus 2010 een 'ontvangstbewijs aanvraag recht op maatschappelijke integratie van de Stad Gent' overmaakte en een attest van de VDAB d.d. 4 juli 2010 waaruit blijkt dat verzoeker ingeschreven is als werkzoekende. Verzoeker maakte d.d. 29 november 2010 een attest van het OCMW over waaruit blijkt dat hij een uitkering geniet sinds 12 juli 2010 als samenwonende.

Op basis van die voorgelegde documenten kan het niet als kennelijk onredelijk beschouwd worden dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat hij niet aantoonde werkzoekende te zijn met een reële kans op tewerkstelling. Immers, uit geen enkel voorgelegd document blijkt als zou verzoeker sollicitaties achter de rug hebben en een reële kans hebben om tewerkgesteld te worden. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

" (...) betrokkene toont daarenboven nergens aan werkzoekende te zijn met een reële kans op tewerkstelling. Gezien de intussen maandenlange werkloosheid en het gebrek aan het voorleggen van enig bewijs werkzoekende te zijn, is het redelijk te stellen dat betrokkene onmogelijk aan de voorwaarden als werkzoekende voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden bij gebrek aan reële kans op tewerkstelling (zie art; 40§4, eerste lid, 1 °) (...)"

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt of kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing. Het kan verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die verzoeker nu voor het eerst bij zijn inleidend verzoekschrift voegt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kon uit de informatie die hij aan de verweerder heeft overgemaakt nergens afgeleid worden dat hij actief op zoek was naar werk en talrijke sollicitaties heeft verricht. Het enige dat uit het neergelegde stuk kon worden afgeleid was dat verzoeker sinds 12 juli 2010 een OCMW-uitkering geniet.

Gezien de door verzoeker overgemaakte stukken ten tijde van de bestreden beslissing is het niet kennelijk onredelijk van verweerder hieruit af te leiden dat verzoeker niet ter beschikking staat van de reguliere arbeidsmarkt en geen reële kans op tewerkstelling maakt.

In de brief d.d. 25 oktober 2010 waarbij verzoeker uitgenodigd werd zijn huidige economische activiteiten toe te lichten werd bovendien verduidelijkt dat "Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen." Verzoeker werd derhalve verwittigd dat hij de nodige documenten diende bij te brengen.

"Bovendien wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren" (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170) .

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de werkzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de werkzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Dit vergt een onderzoek van artikel 40, § 4, eerste lid, 1 ° en 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zoals de verwerende partij opmerkt blijkt uit de samenlezing van deze bepalingen dat niet wordt voldaan aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden indien de werkzoekende partij geen werknemer meer is, hetzij niet bewijst nog een reële kans op tewerkstelling te maken, hetzij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Een toegekend verblijfsrecht kan worden afgenomen ingeval de werkzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet geeft een opsomming van de uitzonderingsgevallen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de werkzoekende partij tijdens haar verblijf in België slechts enkele maanden is tewerkgesteld geweest en sinds 12 juli 2010 een uitkering van het OCMW geniet. De werkzoekende partij heeft geen (andere) gegevens over eventuele werkzaamheden die zij verricht zou

hebben aan de verwerende partij kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing zodat de Raad met niet kenbaar gemaakte gegevens en/of stukken, in het kader van zijn wettigheidscontrole, geen rekening kan houden. Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat de periode van zes maanden binnen dewelke de verzoekende partij kon beschouwd worden als werknemer tijdens haar werkloosheid, ruimschoots is overschreden.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat zij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk of dat zij zich in een van de uitzonderingssituaties vervat in artikel 40 § 4 van de Vreemdelingenwet bevindt. Haar werkwillegheid die blijkt uit de inschrijving bij de VDAB, haar bereidheid om een cursus Maatschappelijke Oriëntatie en een cursus Nederlands te volgen, haar inschrijving bij een interimbureau en het ondertekenen hiervan kunnen wijzen op werkwillegheid maar tonen niet aan dat de verzoekende partij nog een reële kans op tewerkstelling maakt gelet op het lange tijdsverloop sedert haar laatste tewerkstelling. Het gegeven dat de werkgever in falen is gegaan doet hieraan geen afbreuk. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het bestuur geen rekening zou gehouden hebben met stukken die werden overgemaakt. Het determinerend motief is dat de verzoekende partij sinds 12 juli 2010 uitkeringen van het OCMW geniet. De overgemaakte stukken veranderen niets aan deze vaststelling. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing zich niet steunt op een gebrek aan werkwillegheid.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat deze rekening hield met het gegeven dat verzoekers werkloosheid is ontstaan buiten zijn wil om omdat de bestreden beslissing spreekt van een onvrijwillige werkloosheid. Het motief *“Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden en kan betrokkene dus evenmin nog toepassing genieten van deze uitzonderingsregel. Betrokkene toont daarenboven nergens aan werkzoekende te zijn met een reële kans op tewerkstelling. Gezien de intussen maandelange werkloosheid en het gebrek aan het voorleggen van enig bewijs werkzoekende te zijn is het redelijk te stellen dat betrokken onmogelijk aan de voorwaarden als werkzoekende voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden bij gebrek aan reële kans op tewerkstelling (zie art. 40, §4, eerste lid, 1°).”* is afdoende. Voorts weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat stelt dat haar bestaansmiddelen, geput uit uitkeringen van het OCMW, niet kunnen beschouwd worden als zijnde voldoende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat deze in casu een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel. De verzoekende partij betwist niet dat zij sinds 12 juli 2010 uitkeringen van het OCMW ontvangt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624), wat in casu het geval is. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen. De Raad benadrukt nogmaals dat hij zich voor de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en geen rekening kan houden met de stukken die niet zijn kenbaar gemaakt aan de verwerende partij en die ten overvloede *in casu* niet aantonen dat de verzoekende partij een reële kans op tewerkstelling maakt gelet op het lange tijdsverloop sedert de laatste tewerkstelling.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij toont niet aan dat geen rekening werd gehouden met de dienstige stukken die het bestuur gekend waren, hetzij dat de gedane feitenvinding niet correct is. Waar de verzoekende partij het bestuur verwijt zich niet voldoende te hebben geïnformeerd, minstens nagelaten heeft de verzoekende partij te horen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aantoonde welke informatie, hetzij het horen van de verzoekende partij, een ander licht op de beoordeling van de gegevens had kunnen werpen. Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat laat de verzoekende partij na aan te tonen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt, nog enige werkactiviteit sinds 12 juli 2010 heeft uitgevoerd en dat zij het bestuur hiervan op de hoogte heeft gebracht, of van gedane sollicitaties en andere elementen in verband met haar toekomstgerichtheid naar het zoeken van werk. De verzoekende partij toont geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan. Noch artikel 40, noch artikel 42bis van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Tot slot wijst de Raad erop dat dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN